

Leon Jacques Delpech

U POSJETU DOKTORU CALLIGARISU

Univerzum na ljudskoj koži: Psihička akupunktura

Za www.yogacentar.hr prevela: Martina Tomašić Nirvana

Rođen 1870. godine u Italiji, doktor Calligaris (Kaligaris), svojedobno profesor neuropsihijatrije u Rimu, bez sumnje je jedan od najpoznatijih istraživača u parapsihologiji. Pošto je po dolasku Mussolinija na vlast, odbio položiti zakletvu vjernosti fašizmu, koja se zahtijevala od svih liječnika na službenim pozicijama, napustio je katedru na Sveučilištu i preuzeo kliniku svojega oca, također liječnika, gdje je radio začuđujuća istraživanja: između ostalog, izvodio je eksperimente s ciljem da se na koži bolesnika pojavi slika mikroba koji je izazvao bolest! U ovom članku, profesor Delpech nam priča o svom uzbudljivom susretu sa dr. Calligarisom.

Prvi sam put saznao za dr. Calligarisu u Toursu 1935. godine, čitajući jednu knjigu inženjera Giveleta. Autor je o njoj napisao predgovor jednoj Calligarisovoj knjizi, pod naslovom 'Formiranje osjećaja u tijelu čovjeka', koja je izašla u Italiji 1934. godine. Na te dvije stranice, talijanski profesor izložio je krajnje interesantne ideje o odnosima duha i tijela. Naročito je inzistirao na vezi koja postoji između svakog organa i jedne kategorije osjećaja s jedne strane i stimulacije određene zone na koži subjekta, s druge strane. Ukratko, radilo se o eksperimentalnom pristupu jednom dobro poznatom metapsihičkom problemu, problemu odnosa tijela i duha.

U to vrijeme, osobno sam bio zaokupljen tim problemom i jako me interesirala akupunktura. Tako sam održavao prepisku sa Soulierom de Morandom, jednim od ljudi koji su između dva svjetska rata, donijeli akupunkturu u Francusku. Ali u akupunkturi psiha ne igra veliku ulogu. U suštini, akupunktura se zasniva na vezi između stimulacije određene točke na koži i nekog unutarnjeg organa, pri čemu se organ može potaknuti ili potisnuti. Kasnije sam ponovo naišao na tragove Calligarisova rada u malom medicinskom časopisu 'Medicinska azurna obala' (médicinale publiée 'La côte d'azur médicinale'), koji je u Toulonu objavljivao doktor Jules Regnault. Članak potpisan pseudonimom 'Farek' (Pharec, pseudonim jednog kinezioterapeuta) govorio je o autorovom putovanju u Udine, gdje je doktor Calligaris imao kliniku u kojoj je eksperimentirao. Farek piše kako je doktor Calligaris pomoću stimulacije točaka na njegovoj koži postigao da mentalno vidi piramide u Egiptu, a drugi put neko crnačko selo u zapadnoj Africi, u kojem je živio njegov otac, inače misionar. Ti su mi se eksperimenti činili vrlo neobični i interesantni. Odlučio sam stupiti u vezu s dr. Calligarisom. S tim ciljem pisao sam doktoru Regnaultu koji mi je odmah natrag ljubazno odgovorio na par mojih pitanja. Zatim sam se obratio samom Calligarisu koji mi je opširno odgovorio na dva ili tri pitanja, te mi je poslao članak 'O linearnim lancima tijela i duha'. Članak je bio pisan na talijanskom jeziku, a ja ga nisam dobro poznao. Srećom, zahvaljujući znanju latinskoga, uspio sam ga ubrzo razumjeti i potom odlučio zaputiti se u Italiju. Tada sam bio profesor filozofije na Lycéeu u Gapu. Nakon ozbiljnog promišljanja i usprkos opomenama mnogih mojih prijatelja, krenuo sam na put tokom božićnih praznika 1938./1939. godine. U tom trenutku vladala je jaka međunarodna netrpeljivost no unatoč tome, potaknut nekom unutarnjom silom, morao sam vidjeti Calligarisu.

CALLIGARIS ILI TALIJANSKA PARAPSIHOLOGIJA

Krenuo sam jednog dana u prosincu 1938. godine iz Bordeauxa za Milano i nakon duge vožnje, stigao u dva sata u Milano koji je bio pod snijegom. Sat kasnije, sjeo sam na vlak za Veneciju, odakle sam produžio za Udine, gdje sam stigao u 20 sati. Calligaris mi je bio pisao da će netko doći po mene, ali nismo dogovorili nikakav znak raspoznavanja. Polako sam krenuo prema izlazu stanice, kada se pred mnoom pojavio jedan krupan vozač u livreji i rekao: 'Profesor Delepech'. 'Kako znate tko sam?' – upitah ga. On mi odgovori: 'Profesor Calligaris mi je stvorio Vašu sliku u mozgu'. Uzeo mi je kofer te smo se, izašavši iz stanice, popeli u veliki američki automobil i krenuli. Vozeći kroz grad, došli smo do predgrađa i zaustavili se pred jednim ogromnim imanjem, okruženim rovom punim vode. Ušli smo u unutrašnje dvorište i ja sam se našao u klinici dr. Calligarisa. Pritom mi je prišao u susret. Bio je nižeg rasta, uvrnutih brkova, nalik onima koje je proslavio bivši njemački car Guillaume II. Imao je između 60 i 65 godina, ali je bio izrazito živog duha. Nije govorio francuski, ali ga je razumio. Isto tako bilo je i sa mnoom što se tiče talijanskoga. Govorilo smo, dakle, on na talijanskom, a ja na francuskom. Kako je bilo već 20:30 sati, brzo me odveo prema blagovaonici, gdje smo večerali s njegovom asistenticom Nucci Topanno i još dvije-tri osobe zaposlene u klinici.

Calligaris je zapravo imao kliniku za mentalne bolesti. Osnovao ju je njegov otac, pedeset godina ranije. Nakon svojih sukoba s fašistima (odbio je položiti zakletvu vjernosti fašizmu zbog čega je morao napustiti svoju katedru na Sveučilištu u Rimu), Calligaris se vratio u Udine gdje je znatno proširio malu kliniku, koju mu je otac ostavio.

Nakon večere, otišli smo u njegov radni kabinet gdje mi je pričao o počecima svojih istraživanja. Tada je radio kao šef klinike profesora Mingaciniya i bavio se moždanim poremećajima. Tako ga je jednom, dok je strujom stimulirao određenu zonu na koži svog pacijenta, prekinuo telefon te je na trenutak morao napustiti pacijenta ostavivši ga da struja i dalje djeluje. Tako je pacijent ostao pod stimulacijom dulje nego što je bilo predviđeno. Kako je stimulacija bila slaba, nije se dogodilo ništa loše, naprotiv, pacijent mu je ispričao kako je njegov duh bio preplavljen svim vrstama slika. To je Calligarisa navelo na pretpostavku kako postoji veza između stimulacije kože i psihe (psihodinamika odnosno cjelokupnost psihičkih događanja). Sljedeći problem bio mu je pronaći subjekta koji bi bio sposoban stvoriti relativnu prazninu u svojoj svijesti (kako bi lakše mogao primiti sadržaje izazvane stimulacijom). Tada je među bolesnicima sreću jednu studenticu koja je bila kod njega, ne zbog mentalnog poremećaja, već zbog organske slabosti. Ona je imala iskustva u meditaciji i mogla je, dakle, u izvjesnoj mjeri kontrolirati svoju psihu. Upitao ju je da li bi pristala podvrgnuti se izvjesnim eksperimentima, što je ona vrlo rado učinila. Nakon tih eksperimenata, otkrio je veze između centralnih linija svakog prsta šake i mentalnih stanja. Kasnije je te linije produžio cijelom dužinom ruke, a zatim je otkrio linije po čitavom ljudskom tijelu. Ja sam već bio upoznat s tim linijama jer mi je bio poslao jedan mali rad, odnosno njegovo predavanje održano na Kraljevskoj medicinskoj akademiji u Rimu.

Calligaris je, dakle, otkrio neku vrstu psihičke akupunkture – postojanje veze između kože i psihe. Poslije mnogobrojnih eksperimenata, došao je do dvostrukog zaključka: prvo, svi organi projiciraju se na kožu; drugo, čitav Univerzum projicira se na kožu! Pomoću prilagođene stimulacije jedne točke, linije ili površine na koži, postižu se određeni osjećaji i pojave u svijesti, autoskopske slike (slike unutrašnjosti tijela subjekta), heteroskopske slike (slike unutrašnjosti tijela drugog čovjeka) te vizije vanjskog svijeta koje obuhvaćaju ne samo Zemlju već i čitav kozmos! On je eksperimentalnim putem ponovo došao do prastare formule: mikrokozmos (čovjek) vjerno reflektira makrokozmos (univerzum).

Nakon duge i zanimljive priče, Calligaris me odveo do moje sobe jer sam bio umoran od puta, a on je sam imao naviku ustajati u četiri sata ujutro kako bi pisao svoje knjige do sedam.

PREKOGNICIJA (VIDOVITOST) NA PROZORU

Sutradan, Calligaris mi je predložio jedan eksperiment s prekognicijom (predviđanjem budućih događaja). Usavršio je metodu pomoću koje je bilo moguće ovladati prekognicijom. Bili smo u prostoriji čiji je široki stakleni prozor gledao na jedan trg u Udinama, a kroz koji su se mogli vidjeti automobili, kamioni i prolaznici. Iznad prozora nalazio se zidni sat. Calligarisova asistentica, Nucci Topani, koja je trebala biti subjekt eksperimenta, sjedila je u fotelji, licem okrenuta prema tom prozoru. Ruka joj je bila gola. Calligaris spusti zastor koji je potpuno zaklonio pogled kroz prozor, a zatim je malim električnim aparatom stisnuo jednu točku na ruci svoje asistentice. U isto vrijeme, pozvao me je da mjerim vrijeme te mi rekao da sjednem za pisači stol kako bih zapisao sve što će ona reći u sljedećih dvadeset minuta. Treba naglasiti kako ona nije bila u nikakvom transu, već je jednostavno relativno ispraznila svoju svijest kako bi što bolje primila slike i utiske koji će se pojaviti. Tijekom tih dvadeset minuta ona je iskazala svoje vizije (odnosile su se na događaje koji će se odigrati na trgu tijekom sljedećih dvadeset minuta). Kako sam bio dosta strog u pogledu eksperimenta, a na prijedlog dr. Calligarisa, tražio sam od nje točne i detaljne detalje. Na primjer, kako mi je rekla da je vidjela jedan kamion koji prevozi bačve, ja sam ju pitao da opiše boju kamiona, približne dimenzije bačvi, način na koji su bile poredane, ima li kamion ima ceradu, da li ima neko oštećenje itd. Tako mi je ona precizirala da kamion ima lijevu stranu udubljenu, vjerojatno od posljedice nekog sudara. Tijekom tih dvadeset minuta, vidjela je petnaestak prizora koji su se sastojali od prizora automobila, konjskih kočija i dvadesetak prolaznika za koje je približno navela odjeću, godine, spol, boju kose, boju cipela itd. Trebalo je imati na umu da ne opisuje stalne prolaznike koje obično tuda prolaze. Osim toga, s obzirom na doba dana, nije se moglo raditi o ljudima koji odlaze i vraćaju se sa svakodnevnog posla.

Ja sam precizno zabilježio sve što je Nucci rekla. Isto je učinila i još jedna mlada Calligarisova suradnica koja je s druge strane promatrala eksperiment. Nakon dvadeset minuta, Calligaris je prestao sa stimulacijom i podigao je zastor koji je zaklanjao vidik kroz prozor. Svi smo krenuli prema prozoru i u sljedećih dvadeset minuta, sa satovima u rukama, promatrali smo prizore na trgu. Sjećam se da smo se par puta iznenadili: na primjer, jedan je kamion skrenuo u desno umjesto u lijevo (kako je Nuci predvidjela), a jedna je žena, umjesto da prijeđe preko trga, ušla u neku kuću. Međutim, bilo je 87 % točno predviđenih događaja. Calligaris i Nucci nisu nimalo bili začuđeni već im je to bilo prirodno. Usprkos tom očiglednom uspjehu, eksperiment mi nije izgledao potpuno zadovoljavajući. Na takvo razmišljanje donekle me navelo ono što sam saznao čitajući radove profesora Kammerera. U to vrijeme, profesor Kammerer uspostavio je jedan novi sistem koji je nazvao zakon serija. Tijekom godina, taj je fizičar izveo jedno istraživanje jednako čudno i originalno. Na primjer, otkrio je da svakog dana, u isto vrijeme preko nekog određenog mjesta (npr. nekog trga), prođe određen broj osoba, kao i niz sličnih pravilnosti, logički neobjašnjivih. Tako je napravio brojne statističke pokazatelje, vodeći računa o mnogobrojnim faktorima (mjesto, klima, profesija itd.). Na osnovu tih statistika, zaključio je da postoji jedan ne-uzročni faktor koji upravlja izvjesnim ritmovima i izvjesnim učestalostima različitih događaja (kao što je, na primjer, prelaženje ljudi preko jednog određenog mjesta). Na osnovu ovih koncepcija, mogli bi u izvjesnoj mjeri, objasniti rezultate našeg eksperimenta. Međutim, zakonitosti koje je on otkrio, bile su statističke prirode i teško bi se mogle primijeniti na ovaj slučaj jer su Nuccina predviđanja bila vrlo specifična i detaljna. Ipak, predložio sam dr. Calligarisu da ponovimo eksperiment, ali pod drugim uvjetima, što je on s osmijehom prihvatio.

ZAČUĐUJUĆI EKSPERIMENT SRODSTVA

Istoga dana, oko pola dvanaest, stigao je talijanski Princ X, kako bi doktoru izložio jedan problem. Princ je imao više vanbračne djece i jedno od njih je prisvojio (buće da mu je žena bila sterilna), namjeravajući od njega učiniti svojim nasljednikom. Međutim, htio je biti siguran da je to uistinu njegovo dijete. Calligaris mu je odgovorio da se to može utvrditi te da će eksperiment obaviti istog poslijepodneva.

Oko petnaest sati, ponovo smo se našli u jednoj eksperimentalnoj sali klinike. Princ je donio fotografiju svog posvojenog sina. Calligaris ju je pomiješao s izvjesnim brojem drugih fotografija istog formata. Princ je sjedio na tabureu, obnažene ruke. Podigao je košulju kako bi se fotografija mogla staviti na kožu njegovih leđa. Calligaris mu je stimulirao određenu točku na njegovoj ruci; zatim mu je pod košulju, na leđima, uvukao jednu fotografiju i postavio pitanje: 'Što osjećate?' Ovaj je odgovorio da ne osjeća ništa. Calligaris je na isti način postupio s desetak fotografija, uvijek s istim rezultatom. Ali kada je sljedeća fotografija došla u kontakt s kožom, princ je imao jedan poseban utisak, istovremeno psihički i fizički. Calligaris tada izvadi fotografiju – to je bila fotografija posvojenog sina! 'Mogu vam potvrditi, reče Calligaris, da je on sigurno vaš sin.' Princ je bio ushićen. Calligaris nam je tada pričao o problemima identifikacije bolesnika s amnezijom, koje je riješio zahvaljujući svojoj teoriji o linearnim lancima tijela i duha. Ti lanci, ustvari, čine jednu suptilnu strukturu koja povezuje bića sa svim ostalim bićima i s kozmosom u cjelini. Ja sam mu, smijući se, rekao: 'Nismo li se tako mogli vratiti do Adama?' On se nasmijao i rekao: 'To nije nemoguće.'

SLIKA MIKROBA POJAVLJUJE SE NA KOŽI BOLESNIKA

Sutradan mi je Calligaris predložio nove eksperimente. Kako je pročitao Sollierov rad o autoskopiji (viđenje vlastitih unutarnjih organa), Calligaris je lako mogao izazvati tu interesantnu pojavu stimulacijom određenih linija ili točaka na koži i to kod ljudi za koje je provjerio da uopće ne poznaju anatomiju. No, Calligaris je htio ići dalje od toga, odnosno da te vizije projicira na kožu subjekta. Pronašao je određena polja na koži, većinom veličine četiri do šest centimetara, na kojima je to bilo ostvarivo. Zatim je usavršio svoju metodu tako da je projekcija bila podvrgnuta efektu mikroskopskog djelovanja, tj. slika je bila reproducirana na koži uz veliko uvećanje – i više od tisuću puta. To je rješenje primijenio na mikrobe i takav primjer je sad htio izvesti preda mnom. Njegov vozač dobio je zadatak da ode u gradsku bolnicu i pronađe osobu koja boluje od sifilisa, osobu koja boluje od raka (*neke vrste raka izazvane su mikrobima – napomena Sw. B., priređivača ovog teksta*) i osobu koja boluje od tuberkuloze. Calligaris je odabrao osobu koja boluje od sifilisa te nas je poveo u eksperimentalni kabinet dok je ostalu dvojicu ostavio u čekaonici. Čovjek je sjeo i obnažio ruku. Calligaris je pomoću električne sonde točno odredio polje na kojem će se pojaviti mikrob, a zatim je dermografskom olovkom (olovka za pisanje po koži) iscrtao granice tog polja. Protrljao je kožu komadom vate za čišćenje i počeo je sa stimuliranjem jedne točke na ramenu. Čekali smo nekoliko minuta, a onda smo primijetili kako se na koži u crvenoj boji pojavljuje obris klasičnog mikroba sifilisa!!! Slika je bila tako jasna da se je mogla fotografirati. Isti je postupak Calligaris ponovio s drugom dvojicom bolesnika i u oba se slučaja na koži pojavila slika. U svojoj knjizi 'Čuda metapsihike' (na talijanskom), Calligaris je objavio te fotografije. Tada sam pitao Calligarisa ne bi li se na taj način mogli otkrivati nepoznati mikrobi, a možda po sličnom principu i odstranjivati iz organizma? Calligaris mi nije odgovorio direktno, ali reče: 'U određenim slučajevima uspio sam liječiti mentalne bolesti, stimulirajući antagonističke (suprotne) zone na koži, jer svaka točka i svaka linija ima svoju suprotnu točku i liniju, čije stimuliranje izaziva suprotne reakcije. To je jedno od svojstava koje nazivam životnim/vitalnim lancima.' Tada sam mu rekao za jednog francuskog filozofa, Stéphanea Lupascoa, rumunjskog podrijetla, koji je čitavu svoju filozofiju zasnovao na antagonističkom dualizmu

istovremeno dijelova tijela i kategorija duha. To je zainteresiralo Calligarisa pa sam mu obećao poslati Lupascoeve radove. Kasnije nakon što sam mu ih bio poslao, odgovorio mi je sa zahvalom, naglašavajući korist koju je imao pročitavši to štivo, čiji je sadržaj u određenim segmentima bio predmet njegovih istraživanja.

Ovo pokazuje jednu važnu, odavno otkrivenu činjenicu, a to je podudarnost u pojavljivanju novih ideja, odnosno rađanje iste nove ideje kod više ljudi istovremeno. Zna se, na primjer, da su teoriju mutacija, u isto vrijeme otkrila čak trojica istraživača, neovisno jedan od drugoga oko 1900. godine. Godine 1904., na filozofskom kongresu u Ženevi, F. Mentré je iznio zanimljivost o istovremenim otkrićima i nabrojao ih više od pedeset!

JASNOVIDNOST/VIDOVITOST U AUTOMOBILU

Sutradan nakon ručka, Calligaris mi je predložio da izaberem jednu točku na karti okolice Udina. Trebao sam po svojoj želji odrediti jedno raskršće puteva u okolici kako bismo ponovili eksperiment s vidovitošću (prekognicijom); ali ovog puta umjesto da radimo u prostoriji, smjestili bismo se u njegov automobil. To smo i učinili istog poslijepodneva oko 14 sati. Otišli smo na raskršće koje sam izabrao, na dvadesetak kilometara od grada. Navukli smo zastore na prozorima automobila i Calligaris je stimulirao jednu točku na Nuccinoj ruci. Uzeo sam sat i u toku 20 minuta zapisivao sam sve što je ona rekla. Podigli smo zastore i promatrali raskršće preko kojeg su prelazili seljaci, konjska kočija, nekoliko putničkih automobila, jedan turistički avion itd. Postotak uspješnih predviđanja prelazio je 80 % i potvrdio je točnost prethodnog eksperimenta. Calligaris je očito uspio zagospodariti prekognicijom.

Sutradan je bila nedjelja i mislio sam se odmoriti. Oko 8:30h sreo sam Calligarisa i zapitao ga kada je ustao. Odgovorio mi je da je ustao, kao i obično, u četiri sata i ja sam bio pun divljenja prema tom čovjeku. Rekao mi je da mora završiti još mnogo knjiga, a da je vrijeme koje mu je preostalo, ograničeno. 'Ostaje mi maksimalno šest godina života, a ja bih htio završiti još deset knjiga' – dodao je. Uveo me je u jednu malu sobu gdje su na policama bile gomile rukopisa. Sve su to bili nacrti knjiga koje je pripremao. Calligaris je točno predvidio svoju smrt – umro je 31. ožujka 1944. godine.

Tijekom rata, Calligaris je objavio jedan rad posvećen Mjesecu (1934. godine). Zahvaljujući jednom svojem prijatelju, uspio sam stupiti u vezu s članom francusko-talijanske komisije za primirje preko kojeg sam došao do primjerka te knjige. U prvom dijelu tog rada, Calligaris daje pedeset dokaza u prilog točnosti svojih eksperimenata, a u drugom dijelu iznosi njihove rezultate. Zaključio je da na Mjesecu nema živih bića, ali da se mogu naći ostaci neke stare civilizacije. U svojoj drugoj knjizi posvećenoj Marsu i Veneri, tvrdi da na Marsu ima stanovnika i da oni putuju svemirskim brodovima. Toga sam se sjetio kada je, jedno desetak godina kasnije, svijet počeo otkrivati leteće tanjure.

Čovjek može biti skeptičan u pogledu određenih Calligarisovih otkrića, ali ja nisam. Ipak postoji jedna stvar na koju bih skrenuo pažnju. Eksperimenti te vrste, moraju se vršiti sa subjektima koji već imaju određene paranormalne sposobnosti, no takvih je vrlo malo. Po mojem mišljenju, širenje ideje kako je svaka osoba potencijalni medij, predstavlja običnu demagogiju. Poslije 50 godina proučavanja psihologije, 35 godina visoke nastave psihologije, 35 godina bavljenja praktičnom psihologijom (selekcija, orijentacija, različite psihoterapije) i poslije 40 godina proučavanja parapsihologije, mogu tvrditi kako je vrlo ograničen broj subjekata sposobnih da budu subjekt eksperimenata parapsihologije. No Calligarisova otkrića je, nažalost, popularizirao doktor Leprince, dobronamjeran čovjek, ali kojemu je nedostajao strog i objektivan sluh. Četrdesetih godina, puno je ljudi eksperimentiralo, a da nisu došli do zadovoljavajućih rezultata. Otuda se javio skepticizam prema istraživanjima doktora Calligarisa. Međutim, želim naglasiti da se moje osobno poštovanje prema njemu nije promijenilo i da ga smatram jednim od najvećih parapsihologa koji su ikada postojali.